

Sygn. akt IV Ka 113/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ireneusz Grodek

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Janusza Omyły

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2014 roku

sprawy **A. C.**

oskarżonego o czyn z art.178a§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 18 grudnia 2013 roku sygn. akt II K 811/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż** zakres obowiązywania orzeczonego w punkcie 2 zakazu kierowania rowerów ogranicza do dróg publicznych, stref ruchu oraz stref zamieszkania;

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

zwalnia A. C. od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 113 / 14

UZASADNIENIE

A. C. oskarżony został o to, że w dniu 24 października 2013 r. w miejscowości T., ulica (...), woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia I próba 1,45 mg / l o godzinie 14.50, II próba 1,52 mg / l o godzinie 14.52, III próba – 1,52 mg / l o godzinie 15.14, IV próba 1,54 mg / l o godzinie 14.50 alkoholu w wydychanym powietrzu kierował rowerem po drodze publicznej, tj. o czyn z art. 178a § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie II K 811 / 13 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. min.:

1. A. C. uznał za winnego zarzuconego czynu przyjmując, iż wyczerpuje on dyspozycję art. 87 § 1a kw i za czyn ten na podstawie art. 87 § 1a kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 złotych;
2. na podstawie art. 87 § 4 kw orzekł wobec A. C. zakaz jazdy rowerami w strefie ruchu lądowego na okres 6 miesięcy.

Powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego zaskarżył prokurator, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności środka karnego orzeczonego w punkcie 2. wskutek zbyt szerokiego ujęcia orzeczonego tam zakazu prowadzenia rowerów. Skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie tego zakazu

ograniczonego do poruszania się po drogach publicznych, w strefach zamieszkania i strefach ruchu na okres 6 miesięcy, a w pozostałej części o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna. Art. 87 § 1a kw stanowi, iż dopuszcza się wykroczenia, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu prowadzi w stanie nietrzeźwości (lub pod wpływem podobnie działającego środka) pojazd inny, niż mechaniczny. Ustawodawca uznał zatem, iż kierowanie pojazdem niemechanicznym – a takim jest również rower – nawet w stanie nietrzeźwości (lub po użyciu alkoholu – vide art. 87 § 2 kw), ale poza drogami publicznymi, strefami ruchu i i strefami zamieszkania, nie stanowi czynu zabronionego ani jako przestępstwo, ani jako wykroczenie. Skoro tak, to nielogicznym byłoby rozszerzanie zakazu orzecanego za wykroczenie z art. 87 § 1a kw poza wspomniane drogi i strefy. Tymczasem pojęcie ruchu lądowego obejmuje swoim zakresem nie tylko drogi publiczne, strefy zamieszkania i strefy ruchu, ale także wszelkie inne ogólnodostępne miejsca dla ruchu pojazdów i pieszych, jak np. drogi wewnętrzne, tereny zakładów przemysłowych, budowlanych, szkolnych, lotniskach, na rampie kolejowej, czy nawet ścieżce leśnej łączącej trzy miejscowości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1995 r., WR 186/95, OSNKW 1996 / 3 – 4 / 19, por. Kazimierz J. Pawelec: Przemysł drogowy – glosa – WR 186/95, Monitor Prawniczy, 1998 nr. 11 i przytoczone tam orzecznictwo SN - postanowienie z 25 kwietnia 1979 r., V KRN 72/79, nie publ., wyrok z 21 września 1979 r., V KRN 208/79, nie publ., wyrok z 30 września 1982 r., Rv 841/82, OSNKW Nr 1-2/1983, poz. 11, wyrok sierpnia 1979 r., V KRN 164/79, nie publ., wyrok z 11 października 2000 r., IV KKN 250/00, LEX nr 51130, Prok.i Pr.-wkł. 2001/4/19, Prok.i Pr.-wkł. 2001/4/20). W tej sytuacji Sad Okręgowy podzielił pogląd skarżącego, iż w razie karania za wykroczenie z art. 87 § 1a kw właściwym będzie ograniczenie orzeczonego zakazu kierowania rowerami do poruszania się po drogach publicznych, w strefach zamieszkania i w strefach ruchu, albowiem koreluje to z treścią i ratio legis wspomnianego przepisu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie przepisów przytoczonych w dyspozytywnej części wyroku. Zasady słuszności (postępowanie odwoławcze zostało wywołane błędem sądu I instancji) uzasadniały zwolnienie obwinionego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w tym postępowaniu.